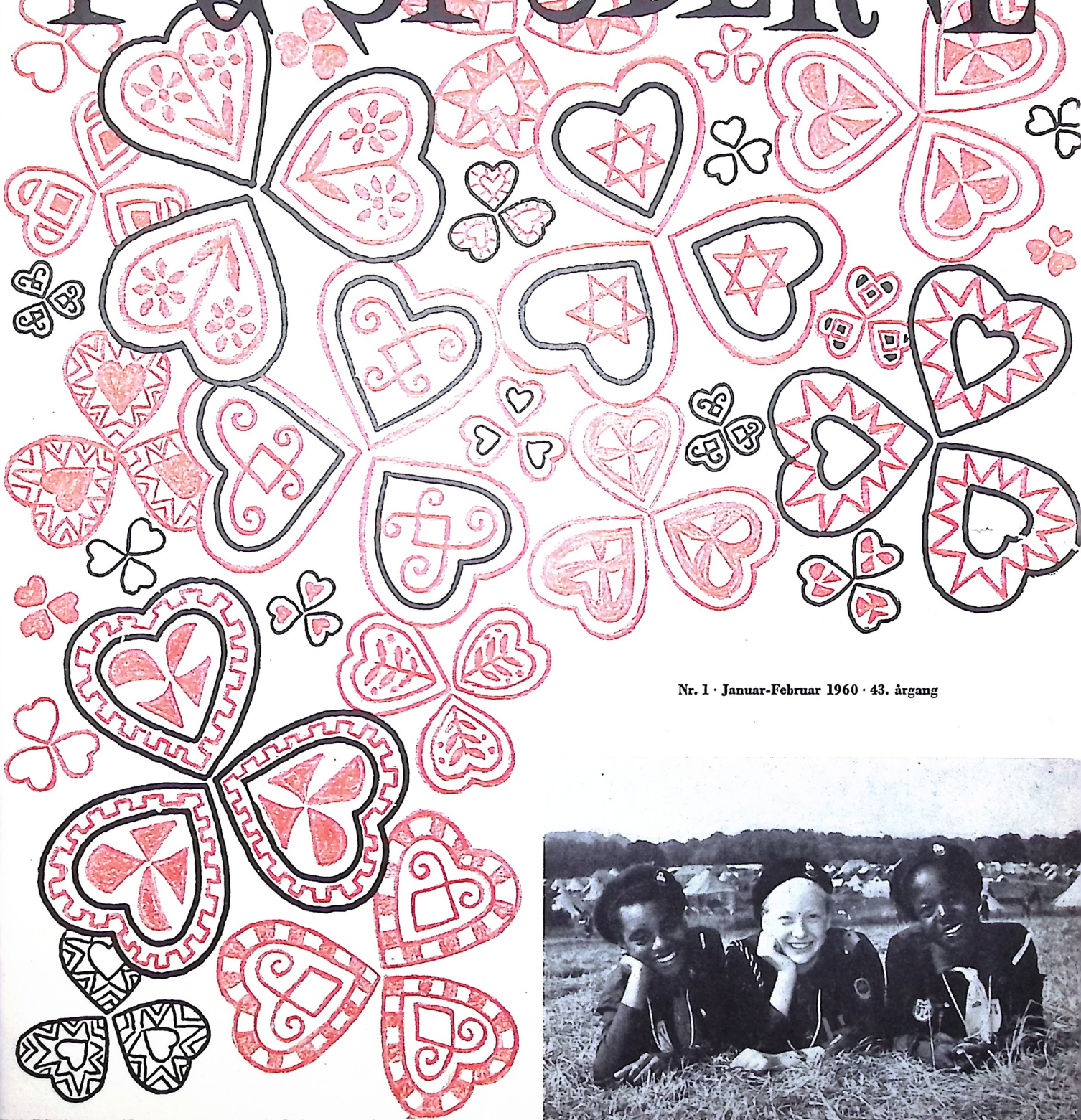

PIGESPEJDERNE

Nr. 1 · Januar-Februar 1960 · 43. årgang

Kære spejdere!

Atter er der gået et år, og vi nærmer os den 22. februar, hvor vi fejrer „Thinking-day“ — alverdens pigespejders dag. Rundt om i troppe, flokke og grupper bliver dagen fejret på festlig vis, ja, mange har sikkert traditioner for dagen. 10- og 25-ørerne ruller i diverse „opfindsomme“ æsker ledsaget af mange tanker og gode ønsker for såvel kendte som ukendte spejderkammerater jorden rundt.

Og *hvad* bliver der så af alle disse penge, der bliver samlet ind den 22. februar? — De bliver sendt til Verdenskontoret i London.

Verdenskontoret, hvad er det? Det er nok noget, der ikke kommer mig ved, er der måske en og anden, der tænker nu, men her tager I ganske fejl. Det kommer i høj grad os alle ved.

Vi er medlem af Verdensforbundet, og Verdensforbundets formål er bl. a. at fremme venskabet mellem piger i alle lande og at skaffe kendskab til Baden-Powells idé om spejderarbejdet. Alt det arbejde, det nu engang fører med sig, foregår på Verdenskontoret, og pengene — som vi og mange andre pigespejdere fra andre lande sender til Verdenskontoret — går til at hjælpe spejderarbejdet i alle nye spejderlande.

Interessen for det internationale spejderarbejde er vokset betydeligt i de senere år, og er det ikke også en dejlig fornemmelse at vide, at der ude omkring i verden er spejdere, der arbejder efter de samme idealer som vore — kun klædedragt og klima gør forholdene anderledes.

Alligevel har vi en masse fælles, alle vi pigespejdere verden over. Vi har lov og løfte fælles, det er vel nok det vigtigste, vi har samme verdenspigespejderchef, Lady Baden-Powell. Verdensflaget og verdensnålen benytter vi alle, vi hilser med venstre hånd, og vi synger verdenssangen „Our Way Is Clear“. — Endelig har vi den fælles festdag den 22. februar, hvor det er Lord og Lady Baden-Powells fødselsdag.

„Post-Boxen“ i de forskellige lande er med til at udvikle det internationale spejderarbejde. Mange gode venskaber er kommet i stand på denne måde. Den personlige kontakt er dog alligevel den bedste måde at opleve det internationale spejderarbejde på, og jeg véd også godt, at mange af jer allerede har haft lejlighed til at møde spejderkammerater fra andre lande enten i lejr her i Danmark eller

Lejrlederen for
Juelsberglejren,
distriktschef
Anne Marie
Larsen,
Fyns distrikt.

ved ophold i udenlandske lejre, ikke desto mindre vil jeg håbe, at alle, der har venskabstroppe ude i den store verden, har sørget for at invitere dem med til vore jubilæumslejre. Det må da blive morsomt, om mange tungemål kunne lyde på lejrpladserne, og hvor interessant at se, hvordan de udenlandske spejdere indretter sig i lejren.

Verdenskæden er stor, og vi skal alle betragte os som led i kæden, selv om vi er fra så mange forskellige nationer og lever under forskellige vilkår.

Mange venlige hilsener

Anne Marie Larsen

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	2
Korpsets førende patrulje	3
Jubilæums-Lotteriet	4
Jubi-Nyt	5
De beretter i den gamle dagbog om	6
Månedens interview	7
Pennevenner og postbox	8
Et par små vers til den afgående redaktør	8
„Stumtjener“ til patruljen	9
Spejderchefen	9
Optrin til Thinkingday	10
Naturkendskab	11
Huse jeg har mødt	14
Tips til turneringen	17
Til Annesofie: „Hov, hvor skal du hen?“	18

Må vi præsentere: Korpsets førende patrulje

Kender I dem? Muligvis kun af navn, eller måske I har set dem et par gange på afstand ved større foretagender. Korpset er så stort, at vi umuligt kan kende hinanden allesammen, men korpsets øverste chefer skulle vi gerne kende, fordi så meget ansvar hviler på dem. Se så godt på dem!

Først i rækken siddende ved bordet fru *Annesofie Hermann*, dette blads redaktør gennem 15 år, Akelapatruljens gæve patruljefører, nu chef for kontaktudvalget. Det hedder kontaktudvalget, fordi det er korpsets direkte kontakt med andre spejderkorps, institutioner og myndigheder, og med dagspressen. Nogle af kontaktudvalgets mange opgaver til sommer er optagelsen af en film i jubilæumslejrene, at sørge for, at der udkommer en lejravis, og at fortælle aviser, radio og fjernsyn om alle tiders jubilæumsår.

Den næste i rækken er — stående — fru *Hanna Lund*, korpsets spejderchef

gennem 25 år; det vidste I, men vidste I også, at *Hanna* har været redaktør af dette blad i mange år, indtil *Annesofie* overtog redaktørposten? *Hanna* leder nu udvalget for programlægning og førertræning, og det er vist ikke noget kedeligt program i år.

Siddende midt i billedet vor nye spejderchef, fru *Ellen Arkil*. *Ellen* har allerede rejst meget rundt, så I er vist ikke så få, der allerede har haft den glæde at møde hende.

Dernæst kommer vi til korpsets administrationschef, fru *Rigmor Schiødt*, velkendt af københavnsspejderne, idet *Rigmor* har været distriktschef, først for Københavns distrikt, senere Københavns 1. distrikt, da distriktet blev delt i 3. Vidste I, at *Rigmor* og *korporalen* i Akelapatruljen er een og samme person? Som administrationschef leder *Rigmor* korpsskontoret i København og har hånd i hanke med alle korpsets pengesager og passer på, at

alle de spændende planer for jubilæumsåret ikke bliver for vilde, så vi ikke har penge i kassen til kommende år.

Til sidst vor bestyrelsesformand gennem 12 år, fru *Sybille Bruun*. I ved godt, at fru *Bruun* er medlem af verdenskomiteen — ikke?

Der har I så alle patruljens medlemmer! I kan være rolige for, at der findes ikke en patrulje i det ganske land med dygtigere, mere aktive og mere indbyrdes forskellige medlemmer, og I kan være lige så sikre på, at de først og fremmest er gode kammerater og rigtige spejdere, og det er godt og vigtigt for os andre at vide. — Lad os her ved begyndelsen af jubilæumsåret 1960 sende dem alle vore bedste ønsker for, at alt det, de nu arbejder med, må lykkes for dem — og en varm tak for alt, hvad de har gjort for vort korps gennem mange år.

B-R-A-V-O. Dem kan vi li', dem er der krummer i!

RE.

JUBILÆUMS-LOTTERIET

— — — — Det er **NU** der skal ta's fat!

Har du fået dine lodsedler af din tropsfører? Ellers må du skynde dig at hente dem, for det er nu, vi skal se, hvilke troppe i Danmark der har de mest energiske spejdere, der sælger de fleste lodsedler i Jubilæumslotteriet og vinder de præmier, der er udlovet for godt salg.

Du kan nok huske, at du læste om lotteriet i decembrerummet af „Pigespejderne“, men det har jo været jul i mellemtiden, så du har måske glemt det hele. Derfor må vi hellere igen fortælle, at der er udlovet præmier for hurtigt og godt salg og aflevering af penge.

Der bliver trukket lod om:

1 patruljetelt med underlag

og

10 gavekort til depotet à 150 kr.

mellem alle de troppe, der har udsolgt de først tilsendte lodsedler og sendt pengene for disse til korpskontoret inden den 20. februar 1960.

Men da vi må sælge lodsedler lige til den 1. marts, venter vi, at I alle er blevet så ivrige og dygtige til at sælge, at I beder jeres tropsfører om at sende bud til korpskontoret efter flere, så I kan være med blandt de troppe, der deltager i kapløbet om at vinde de sidste 2 præmier, der uddeles til sidst, når lotteriet er afsluttet. Da får nemlig de to troppe, der har solgt allerflest lodsedler pr. spejder i troppen, hver

1 patruljetelt med underlag

Det er da en nem måde at få et telt på, og hvis I allesammen er meget energiske, skulle det ikke være så svært at komme blandt storsælgerne.

Du kan også nok huske, vi fortalte, at af den krone, som lodsedlen koster, får din tropskasse de 20 øre, og det kan jo blive til store penge, når alle i troppen sælger mange lodsedler. Måske kan I på denne måde nå at sælge til et telt eller en anden god ting, som I ønsker jer til tropsudstyret, inden I skal i de store lejre på Fyn til sommer.

Blandt de blåmejseflokkene, der sælger deres lodsedler inden den 20. februar, trækkes lod om

10 præmier à 100 kr.

og de to flokke, der sælger allerflest, får hver 100 kr.

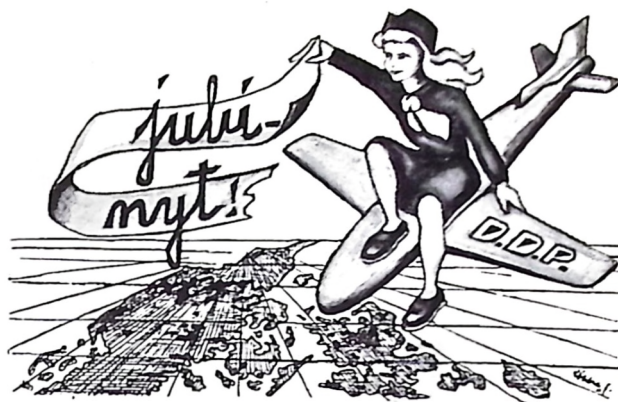
Seniorspejderne har vi heller ikke glemt. Blandt de grupper, der fra korpskontoret har fået tilsendt lodsedler direkte, og som sælger og afregner inden den 20. februar, trækkes lod om 50 kr.

Alle andre seniorspejdere sælger for deres trop og tælles derfor med, når gennemsnitssalget til sidst regnes ud.

Og så er det nu, der skal tages fat! Sælger du med et smil, så får du smil og kroner igen.

Venlig hilsen fra

LOTTERIUDVALGET

Lady Baden-Powell har sagt ja tak til at besøge os til sommer. Ladyen kommer til Odensedagen, hvor hun vil tale til jer. Verdenspigespjederchefen er kun i Danmark to dage, så ingen kan endnu vide, om hun når at besøge lejre — ja, det skulle da lige være pr. helikopter!

Der bliver ingen aldersbegrænsning til jubilæumslejrene — alle kan deltage, men I får mest ud af det selv, hvis I i hvert fald er andenklassesspejdere og i det hele taget har strammet jer an!

Apropos det med at stramme sig an! Kan I huske, vi har en slags konkurrence om, hvem der samler flest brugte frimærker? Den trop, der i kilo — eller tons! — samler mest inden Dronningens fødselsdag, får en friplads til lejren, og for de indtjente penge købes lejruniformer. Patruljerne indstiller i al hemmelighed deres patruljefører, som skal være 1. kl. spejder, med anbefaling til redaktøren, og så finder hun ud af et retfærdigt fordelingssystem. Læg mærke til den nye adresse!

Hvem har en god idé til navn til lejravisen, som skal udkomme i alle de syv lejre og fortælle nyt allevegne fra?

A. H.

De beretter i den gamle dagbog om ...

Patruljeførerne er i deres kritiske humor i aften. Vi diskuterede den nyligt afholdte nytårsparade, som vi da ellers var helt stolte af, fordi den forløb uden chok i retning af gule regnvejsræt, røde strømper og tørklæder om hovedet. Der var ingen, der havde glemt faner eller standere, og næsten alle kom til tiden — og I må da indrømme, at det var en pæn parade!

„Pæn“, siger den mest rapmundede af bundtet. „Ja, det er jo netop det, den var. Indendørs og stilfuld,“ fnyser hun, „nej, i gamle dage (for ca. 5 år siden), da var man ikke bange for at stå ude, selv om man frøs lidt, ja, selv om det regnede eller sneede, men nu kommer folk kørende i biler, farer forfrosne ned i en sal, står lidt der til parade, imens står far og mor parate med frakken og bilen, og så kører man i kirke.“

En protesterende mumlen kommer fra os andre, for vi kom da vitterlig

marcherende til kirke. Ganske vist var der ikke særlig langt, og vejret var hverken snestorm eller koldt, vi blev ikke en gang våde, men vi korte da ikke i bil.

„Kan I huske, da vi vred vores uniformer i våbenhuset, og da fanebæreren midt på Rosenborg eksercerplads sad fast i dyndet og til sidst måtte hjælpes ud af sine røjsere under udmarchen, så hele den pæne faneborg brød sammen i en forvirret klump? Da blåmejserne frejdigt tog stovlerne af i kirken og lagde sokkerne til tørre på varmeapparatet?“ Merete mener med gysen at kunne erindre, at nogle spejdere havde bragt deres vanter på døbefonden, og Paw slår alle ud ved at fortælle, at det faktisk ikke er så mange år siden, det var absolut utænkeligt at møde til parade med lange strømper. Sportsstrømper var den fornemste del af paradebeklædningen, og knæene blev almindeligvis meget hurtigt reglemen-

terede blå. — Frakker var noget fuldstændig utænkeligt. Det var dengang, der var spejdere til, og det er der altså ikke mere!

Det bliver vi så hurtigt mere eller mindre enige om, og så finder vi som så ofte trøst i den gamle patruljedagbog, der beretter om en nytårsparade i det herrens år 1946.

„Vi mødtes på torvet klokken 13, for vi skulle til nytårsparade på Rosenborg slotsplads. Det sneede, store to-fnug, der lagde sig på kraven. Mens vi ventede, blev det til vand, det løb hele tiden ned ad nakken, de, der havde store hatte på, kunne sagtens.

Så marcherede vi ind til Rosenborg. Der var bunker af folk, der skulle se på, og alle de københavnske spejdere kom marcherende med faner og trommer, det var noget så flot. Så ventede vi udenfor, for den trop, vi skulle ind efter, var ikke kommet, og så blev vi mere våde. Men så til sidst kom de i fuld fart.

Da vi var stillet op, kom pigespejderchefen Hanna Lund og talte til os, og der blev sendt stafetter op til kronprinsessen, der var syg, med hilsen fra alle pigespejderne.

Det var en dejlig nytårsparade, vi stod i pladder til langt op ad benene og sang „Vær beredt“.

Og bagefter var vi i Domkirken, og vi var noget så våde. Vi sang „Vær velkommen, Herrens år“, det var meget højtideligt.

Bagefter trådte vi af og gik hjem, det havde været en dejlig dag.“

Knold

Månedens interview

med korpsets internationalt

kommiterede

Aase Lyngholt blev for nylig udnævnt til internationalt kommitteret (et fint og svært ord) — en stor og krævende stilling i korpset.

For nogle år tilbage var Aase tropsfører for Sundby Trop — men nogen ganske almindelig tropsfører var hun nu ikke. Hun bragte noget nyt ind i divisionen — noget internationalt.

Det begyndte med, at hun lærte os at synge spændende udenlandske sange, hun drog til England og kom hjem med nye ideer, hun pudse sine emblemer, ja, selv spændet på sit spejderbælte, hvordan hun så end bar sig ad. Senere dukkede udenlandske spejdere op, og Aase rejste ud hyppigere og hyppigere, og inden vi vidste af det, rejste vi alle ud og kom hjem og sang sjove sange og pudse emblemer.

— Aase, hvordan startede din interesse for det internationale egentlig?

— I korpseleiren på Brahe-Trolleborg 1946 kom jeg i snak med nogle britiske spejdere, en sjov lille skotte med et stort glad smil, og en waliser, der var mægtig ferm til at demonstrere et medbragt letvægtsudstyr. Det resulterede i, at jeg efter lejren bad om lov til at hjælpe med at vise dem rundt i København, og det var vældig hyggeligt, og så kom vi til at lære hinanden endnu bedre at kende, korresponderede i det følgende år, og da jeg i 1947 for første gang var i England, blev jeg inviteret til et 3 ugers ophold på det college i Wales, hvor „Dot“ studerede. Sammen rejste vi på ferie til „Scottie“ og var i lejr uden for Edinburgh. — Ikke nok med det, men i Dots hjem og blandt hendes venner blev jeg meget gæstfrit modtaget. Da en af hendes spejderkammerater havde en trop, blev resultatet, at der blev en livlig rejsen både den ene og den anden vej over Nordsøen. Først blev min trop inviteret i lejr med dem, og året efter arrangerede vi en dansk-britisk lejr her i landet, hvor de var vore gæster. — Og hvor har vi haft mange dejlige oplevelser, fordi vi fik lov til efter lejren at være gæster i hinandens hjem, vi blev venner meget hurtigt, og det var hverdagen i hinandens hjem, vi fik lov at opleve. — Naturligvis lærte vi også små grinagtige ting som at pudse emblemer, drikke mælk i te m. m., men vi lærte også mange vigtigere ting, at respektere og holde af det, der er karakteristisk ved briterne. Og hvad der også er en følge af at rejse ud, vi lærte at sætte pris på ting herhjemme, som vi slet ikke havde øje for, inden vi rejste ud, fordi alt så let bliver en vane og noget selvfølgeligt, når man går i det dag ud og dag ind.

— Hvilke andre store internationale oplevelser har du haft?

Our Chalet besøgte jeg første gang i 1951 — og har siden været der endnu 4 gange — sommer og vinter — og jeg kan ikke sige dig, hvad der er det bedste. Det er den helt store oplevelse for alle spejdere at træffe kammerater

her, at nyde den smukke natur, hvadenten det er ved mange timers vandring op mod en bjergtop til akkompagnement af godmodige alpekøers klokkeringning, eller det er på en dag, hvor sneen ligger i et tykt lag på bjergsiden, og man møjsommeligt aser sig sidelæns op i lange tider for på 5 minutter at suse ned til foden af bjerget (eller mere sandsynligt ende et sted midtpå med benene i vejret ved siden af en lige så heldig hollænder eller franskmænd).

Til U. S. A. fik jeg i 1956 lov til at rejse som camp counsellor, d. v. s. en slags lejrtræner, en stor oplevelse, som jeg er meget taknemmelig for at have fået del i. På det amerikanske førertræningscenter, Edith Macy, var vi 6 nationer foruden amerikanerne. Columbia, Britisk Westindien, Brasilien, Norge, Storbritannien og Danmark (vi skal forøvrigt have gensynsmøde på Chalet næste år — det bliver spændende). — Man rejser hjemme fra Danmark og tror, at månen er ens over hele verden, og så får man at vide af sin brasilianske teltkammerat, at den er lige omvendt i Brasilien, den er i aftagende, når den har sit tiltagende ansigt på (set med den nordlige halvkugles øjne!). — I Louisiana var jeg i lejr i 100 graders varme (Fahrenheit naturligvis, men alligevel!), og så er det da klart, at lejrtilværelsen må være anderledes end herhjemme. Terrænture, som vi kender dem, kan man ikke så godt begive sig ud på, så må man da have en slagtekniv med for at hugge sig igennem plantetykningen. — Natorientering betænker man sig ligeledes på, det er buldermørkt kl. 19.30, og det ville jo være trist at komme til at træde på en klapperslange — ja, en slangejagt hørte med til mit job en af dagene, men det var heldigvis ved højlys dag — og endnu heldigere — slangen er væk!!! — Der er en masse mere at fortælle, men så bliver jeg bare ikke til at stoppe.

— Kan du fortælle os kort, hvori din opgave som international chef består?

— At sørge for, at så mange som muligt får den store oplevelse at træffe kammerater fra andre lande, enten herhjemme eller ude omkring, og at hjælpe med til, at man er så godt forberedt på det, at den internationale kontakt netop bliver den positive oplevelse, den bør blive. — Det er et dejligt arbejde, og vi er en hel patrulje om det, jeg ville ikke kunne klare det alene. Vores internationale sekretær i Odense + 5 medlemmer i det internationale udvalg udgør patruljen. Desuden har vi en medarbejder i hvert distrikt i hele landet, som troppe eller divisioner kan få hjælp af, hvis de gerne vil vide noget mere om det internationale arbejde.

— Får vi nogle udenlandske gæster i jubilæumsåret?

— Ja, det gør vi rigtigt nok — masser, håber vi da. — Til jubilæumslejren har vi inviteret officielle hold fra alle Europas lande, og i det internationale spejderblad Council Fire har vi skrevet, at spejdere fra andre verdensdele, som

tilfældigvis skulle være på gennemrejse på den tid, også er velkomne til at melde sig. — Og vi håber, at mange spejdere har gjort brug af tilladelsen til at invitere pennevenner og kammeratskabstroppe, så hver lejr kan få mange gæster.

De officielle hold har vi desuden tilbudt en uges gæstfrihed i private hjem efter lejren, så mon ikke mange store spejdere vil gribe chancen og tale med deres førere, så de i god tid sikrer sig en af gæsterne. Af praktiske grunde vil gæsterne blive sendt nationsvis til en egn af landet, og lejrlederne vil vide, hvilke nationer der kommer til de forskellige lejre. — Jeg skulle vist lige tilføje, at man gerne skulle *melde sig som værtinde inden 15. marts* for at komme i betragtning.

— *Fortæl lige om din bedste internationale oplevelse.*

— Min bedste internationale oplevelse? — Ved du, det er ikke nemt at pille en ud og sige, at det er den bedste. — Når man har haft mange internationale oplevelser, er det som en række perler, hvoraf hver har sin store betydning, farvespillet er måske forskelligt, men størrelsen er den samme. — Udsigten fra en bjergtop efter klatreturen, der helt tog pusten fra en. — Synet af New York ved aften fra 102. etage efterfulgt af naturen på Macy en time senere, hvor ildfluene svirrede omkring og lyste op mellem buskene, fårekylingerne frembragte deres ejendommelige lyd, og mennesker og maskiner holdt op med at støje. — Mennesker, man mødte fra mange lande, de der af mange års livsvisdom gav deres tanker videre, og alle de mange, der har givet den hygge- og tryghedsfølelse, som selskab med gode venner giver — og den tillid, de har vist, fordi de var spejdere. Her skal jeg aldrig glemme Falk, Chalets første leder, der i 1951 efter nogle dages ophold på Chalet, kom hen og sagde: „Her har du nøglen til min lejlighed i Bern. Der er redt op til dig. I køkkenet står der te og Nescafé. Send nøglen i en konvolut, når du rejser videre.“ — Vi havde slet ikke kendt hinanden før, men hun stolede altså på, at man, fordi man var spejder, ville passe på hendes ting.

Kan der lige til sidst blive plads til et par ønsker for jubilæumsåret: Gid rigtig mange spejdere i sommer må opleve det internationale kammeratskab! — Gid vi må være gode og hyggelige værtsfolk for de mange gæster — selv om de ikke er vore „personlige“ gæster, er de *alle* VORE gæster, og et venligt smil, når vi møder dem, vil, om de så iøvrigt taler græsk, spansk eller islandsk, få dem til at føle, at de også er „hjemme“, når de er „ude“.

Skal du møde din spejder-penneveninde i år?

*Hvordan forbereder du dig på mødet
med dine udenlandske spejderkammerater
i jubilæumslejrene?*

Hvis din udenlandske spejderkammerat kommer med i jubilæumslejren, så husk at skrive til hende i god tid, hvad hun skal have med, for der kræves andre ting i en dansk lejr end i udlandet. En schweizer ville måske møde op med store bjærgstøvler, mens en englænder absolut ikke ville tænke på at tage et madrasbetræk med. Ved du forøvrigt, hvad de forskellige lejrting hedder? —

Der ser du, der er noget at finde ud af, brug en ordbog til de almindelige ord, specielle lejrbetegnelser og „spejderord“ kan du finde i spejderordbøger og udenlandske instruktions- og spejderhåndbøger.

Eller har du slet ikke nogen spejder-penneven?

Det må vi se at få gjort noget ved.

Spørg Postbox-Fromse, hun vil meget gerne hjælpe dig, det ved jeg.

POSTBOX

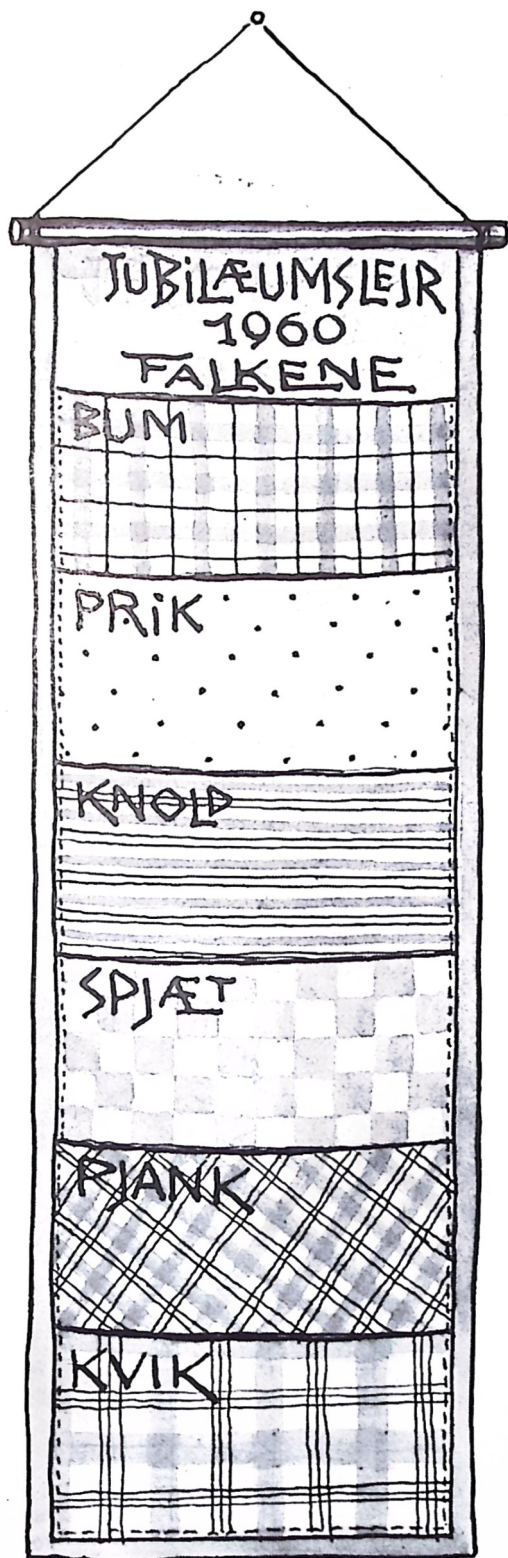
En hollænder, 17½ år, senior, tropsass. Philippinerne og Mexico ønsker særdeles gerne adresser herfra, — det skulle I prøve.

Jeg har mange „blåmejser“ liggende fra U. S. A., der kan skrives på dansk, det skulle „blåmejsere“ prøve.

Fromse

*Tror du, Sofie, du slipper for slid,
så går du nu galt i by!*

„Stumtjener“ til patruljen

Her er, hvad man kan kalde en „stumtjener“ til teltet. I den kan hvert patruljemedlem have alle de småting, der ellers ligger og flyder (lommelygte, papir, sangbog o. s. v.).

På det øverste stykke kan I skrive lejrens navn og år i f. eks. rødt og på lommerne spejderens navn også i rødt. Næste år skriver I f. eks. med blåt.

Kommer der nye spejdere i patruljen, får de selvfølgelig en af de eventuelt udgåede spejderes lommer, men de gamles navne bliver stående som minde om gamle dage.

Størrelsen kan varieres efter ønske. Passende størrelse er f. eks. for hver lomme 15 cm høj og 30 cm bred.

Eksempel: Hvis I er 7 i patruljen, skal I bruge et stykke hessian, der er $7 \times 15 \text{ cm} + 15 \text{ cm}$ til det øverste stykke + 8 cm til søm, det bliver 128 cm, og det skal være 38 cm bredt (der er beregnet 8 cm til søm). Lommerne er syet af kulørt bomuldsstof.

Fremgangsmåde: Lommerne klippes i den ønskede størrelse og sømmes på den ene langside (den øverste kant). Lommerne syes på hessianet på den måde, at den øverste lomme går 2 cm ned under den næste (se tegningens stiplede linie). Efter påsyningen af lommerne (på 3 sider) foldes en kant på ca. 2 cm af hessianet ind over lommerne på siden og forned og syes på maskine.

Foroven syes en løbegang, og en træpind stikkes igennem, hvortil der fastgøres en snor, således at posen kan hænge. *Siske*

For de mange nydelige og morsomme jule- og nytårshilsener fra divisioner, troppe og patruljer rundt i landet siger jeg en hjertelig tak.

I kan tro, de har glædet mig meget.

I pyntebogen.

Dejligt, nu får du til damete tid –
og til at sidde og sy!

Optrin til Thinkingday

Det kommer fra Norge, — og med ganske få ændringer kan I sikkert bruge det i jeres trop

Dette optrin er bygget over indholdet i oktober-nummeret af The Council Fire. Der er ingen ting i vejen for, at I kan lave lignende internationale optrin selv, og ideer til stof finder I i hvert eneste nummer af *Council Fire*.

Udstyret kan være ganske enkelt. Uniformer og dragter fra andre lande kan I med lidt opfindsomhed let lave selv. Se den internationale malebog og benyt jer af venner og bekendte.

De som er med:

En patruljefører og to spejdere.
Fem—seks sangglade spejdere bag scenen.

Direktøren for Verdenskontoret.

En dame fra Malaya.

Indehaveren af et hotel.

En ung pige.

En drengespejder og en pigespejder.

En pakistansk spejder.

Syv—otte piger til en mannequin-opvisning.

En flygtningefamilie.

En børnehavælærerinde med en lille flok børn.

En engelsk spejder.

To japanerinder.

På den ene side af scenen står et bord med nogle stole rundt om. En spejder sidder og blader i et nummer af The Council Fire. En anden spejder kommer ind, hilser — og sætter sig ved bordet.

1. spejder: Hvad er det, du læser i?

1. spejder: Council Fire.

2. spejder: Hva —?

1. spejder: (Højere) The Council Fire.

2. spejder: Hvad er det for noget?

1. spejder: Ved du ikke det?

2. spejder: Nej.

1. spejder: Det er det internationale spejderblad.

2. spejder: Er det på norsk?

1. spejder: Nej, det er på engelsk?

2. spejder: Forstår du noget af det?

1. spejder: Nej, bare et ord her og der.

2. spejder (sætter sig ved siden af 1. spejder, de blader og ser på billederne sammen): Jeg spekulerer på, hvad der egentlig står her.

1. spejder: Vi kan jo spørge Lise, jeg hører hende ude i gangen nu. (En større spejder — patruljefører — kommer ind.)

1. spejder: Lise, kan du ikke sætte dig her og læse lidt for os af dette blad?

Lise: Jo, det kan jeg godt, i hvert fald til de andre kommer. — Er det Council Fire?

1. spejder: Ja, og vi kan ikke engelsk nok til at læse det selv endnu.

Lise (sætter sig ved siden af dem og begynder at blade forfra i bladet): Ja, først står der om en international lejr i Finland.

2. spejder: Var der spejdere med fra alle lande?

Lise: Ja, fra tyve forskellige lande, alle fem verdensdele var repræsenteret.

(Nogle spejdere bag scenen synger Verdenssangen, gerne på engelsk.)

1. spejder: Det var Verdenssangen — ikke sandt?

Lise: Jo, det var det.

2. spejder: Sang de den i Finland?

Lise: Den synges på alle internationale lejre — og særlig i Finland, naturligvis.

2. spejder: Hvorfor det?

Lise: Ved du ikke, hvem det er, som har lavet melodien til den?

1. spejder: Det ved jeg, det er den finske komponist Sibelius.

2. spejder: Å ja, det er sandt, det havde jeg ikke tænkt på.

Lise blader videre.

1. spejder (peger): Hvem er den dame med brillerne?

Lise: Det er direktøren for Verdenskontoret. Hun hedder Dame Leslie Whateley, og hun bruger en masse tid til at rejse rundt og besøge spejdere i alle lande. Her står der om en rejse, hun gjorde til Frankrig for at være med på et UNESCO-møde.

(Dame Leslie kommer ind paa scenen sammen med en fremmed dame. Begge er i regntøj og med paraplyer — og kufferter.)

Dame Leslie: Det var sandelig morsomt, at vi traf hinanden, siden vi skal til samme møde og skal bo på samme hotel. De har haft en lang rejse helt fra Malaya.

Den fremmede: Ja, og jeg tænkte, det var bedst at komme dagen før, så jeg kunne få en god nats søvn, før mødet begynder.

Dame Leslie: Det er også derfor, jeg

kommer så tidligt. Man må være udhvilet til et sådant møde. Her skal vi se, dette er vist vort hotel. (Banker på en dør, og et øjeblik efter kommer hotellets indehaver og lukker op.)

Dame Leslie: God aften! Vi kommer for at være med til UNESCO-mødet. Denne dame er udsending fra Malaya, og jeg kommer fra Pigespejdernes Verdenskontor. — Der skal være bestilt pladser til os her.

Indehaveren: Men vi ventede Dem ikke før i morgen. Vi er i færd med at pudse værelserne op — har fuldt op af snedkere, malere og tapetserere.

Dame Leslie: Har De ikke noget ledigt ellers?

Indehaveren: Det må jeg undersøge først. Måske kan vi flytte nogle sammen eller rede op til en på kontoret. (Hejter en bog og småsnakker, mens han lader fingrene glide ned over siderne.) Anden etage er helt besat, i tredje etage bor der tre på nummer 1, nummer 2, 3 og 4 pudser vi op, på nummer 5 bor et ægtepar med to børn, og på nummer 6 bor en handelsrejsende. Men nummer 7 er ledig, og så kan vi måske finde et værelse på fjerde etage.

Dame Leslie: Når vi har sat bagagen fra os og pakket lidt ud, kan vi måske spise til aften.

Indehaveren: Til aften —? Vi serverer ingen måltider her. Det er meningen, at De skal spise på Sportsinstituttet, hvor møderne skal holdes.

Dame Leslie: Well, og hvor ligger det?

Indehaveren: Sportsinstituttet —? Det ligger akkurat dér, hvor De kom ud af bussen fra flyvepladsen.

Dame Leslie (til damen fra Malaya): Det ser ikke ud til, at vi skal få lov til at komme tidlig til sengs alligevel. (De sætter bagagen fra sig, går lidt rundt på scenen — eller går ud og kommer ind igen lidt senere.)

Dame Leslie: Her er det, og nu er jeg virkelig sulten. (Banker på en dør, en pige i sort og hvidt kommer og lukker op.)

Dame Leslie: God aften! Vi er deltagere i Unesco-mødet, og vi ville gerne have lidt aftensmad.

Pigen: Aftensmad? Det er altfor sent nu, vi har sluttet serveringen for længe siden. (Dame Leslie og damen fra Malaya ser på hinanden.)

Dame Leslie: Så må vi finde en restaurant. Vor gode nattesovn bliver nok meget kort. (De går.)

Lise (blader videre): Fra Frankrig rejste Dame Leslie så videre til Schweiz.

2. spejder: Så skulle hun sikkert til Chalet.

Lise: Nej, ikke denne gang. Hun skulle til Lov-og-Lofte-Konference med spejderledere både fra drenge og pigerne.

1. spejder: Lov-og-Lofte-Konference?

Lise: Ja, de kommer sammen for at tale om, hvordan de skal hjælpe spejderne til at leve efter spejderloven og -løftet.

(En drengespejder og en pigespejder kommer ind på scenen og læser loven og løftet.)

1. spejder: Hvor rejste Dame Leslie så hen?

Lise: Hun rejste tilbage til London og var på Verdenskontoret i tre uger. Så rejste hun til en FN-konference i Schweiz, derfra tilbage til London for nogle dage og så til Finland.

2. spejder: Skulle hun med på den lejr, vi allerede har hørt om?

Lise: Rigtig gættet. Så var hun i London igen i fjorten dage, og så rejste hun til Frankrig for at deltage i en konference for Sct. Georgsgilderne.

2. spejder: Hvad er det for noget —?

Lise: Sct. Georgsgilderne er en sammenslutning af voksne mennesker, som har været spejdere, og som vil fortsætte at leve efter spejderloven og -løftet, selv om de ikke er aktive mere.

2. spejder: Er der Sct. Georgsgilder i Norge også?

Lise: Ja, det er der.

1. spejder: Kan vi komme med dér, når vi f. eks. gifter os og holder op med at være spejdere?

Lise: Det kan vi sikkert.

(De blader videre i Council Fire.)

1. spejder (peger): Dér står Pakistan, det kan jeg også se, men hvad står der om Pakistan?

(En pige i pakistansk spejderdragt kommer ind på scenen.) Hun siger: Det kan jeg fortælle jer. Der står om det hjælpearbejde, vi arbejder med hjemme i vort land.

Lise: Det vil vi gerne høre om, måske kan vi få en idé?

Den pak. sp. (smiler): Det tror jeg ikke. Vore lande er meget forskellige, og derfor bliver det hjælpearbejde, vi driver, forskelligt fra det, I gør. Det, vi arbejder med, er at lære voksne mennesker at læse og skrive.

1. spejder: Voksne mennesker? De må da kunne læse?

Den pak. sp.: Å nej, du. Hjemme hos os er der mange, som ikke kan det, og det er det, vi gerne vil hjælpe

Naturkendskab

Vi kommer nu til en gruppe stjernebilleder, som altid er over horisonten, men når de er på den nordlige himmel, står de så lavt, at det er svært at få øje på dem.

ANDRÓMEDA: En datter af Cassiopeia blev lænket til en klippe i havet og måtte dér afvente en frygtelig skæbne, men i sidste øjeblik blev hun reddet af en kongesøn ved navn Perseus. Andrómeda findes under W på himlen.

PERSEUS ses i nærheden af Andrómeda, han opsogte troldkvinden Medusa og afhuggede hendes hoved. Synet af dette hoved var så frygteligt, at alle, der så det, blev forvandlet til sten. Ved hjælp af medusahovedet reddede Perseus Andrómeda og ægtede hende. Den klareste stjerne i Perseus hedder *Algol*, og det betyder djævlhovedet.

KUSKEN stråler højt på vor vinterhimmel i nærheden af Perseus. Billedet er let kendeligt på den klare stjerne *Capella*, der betyder lille ged. Sagnet siger, at det er en konge af Athen, der opfandt vognekørsel med heste. På venstre arm bærer han en ged, og ved nærmere eftersyn ser man 3 små gedekid i umiddelbar nærhed af Capella.

dem med. Derfor laver vi specielle klasser for voksne.

2. *spejder*: Kommer de så?

Den pak. sp.: Å ja da! Til at begynde med gik det lidt trægt, men folk, som er glade for at lære, fortæller om det til deres venner og bekendte, og så kommer der flere og flere efterhånden.

Lise: Hvad arbejder I ellers med?

Den pak. sp.: Det samme spejderarbejde som I. — Vi har forresten også prøvet at gøre meiserne og spejderne interesseret i havearbejde. Og I kan tro, at de er interesserede. Hvis de ikke har nogen ordentlig have, så planter de i kasser.

2. *spejder*: Det gror vel fint og hurtigt hos jer, det er jo så varmt.

Den pak. sp.: Ja, varmt er det nok, men vi har også nogle vanskeligheder. Et sted tog f. eks. floden alt det, spejderne havde plantet.

1. *spejder*: Det var ærgerligt!

Den pak. sp.: Ja, det var det, men så snart floden var ovre, plantede spejderne påny.

(Spejdere bag scenen synger „Scouter fra nær og fjern“, mens den

pakistanske spejder langsomt går ud fra scenen.)

Lise blader igen.

1. *spejder*: Se, dér står noget på fransk, det kan du vel ikke læse?

Lise: Nej, men der står et sammen-drag på engelsk.

1. *spejder*: Hvad står der da?

Lise: Der står om en flok franske spejdere, som rejste til Tyskland for at lære så meget som muligt om et andet folk. De havde timer i tysk og studerede tyske ungdomsorganisationer. Og så prøvede de at lære tyskerne noget om Frankrig også.

2. *spejder*: Hvad da?

Lise: Å, de valgte noget typisk fransk. De holdt mannequinopvisning. (7–8 spejdere i mere eller mindre fantastiske krep-papirkjoler paraderer langsomt over scenen.)

Lise blader igen.

1. *spejder*: Sikke søde unger, hvem er det?

Lise: Det er flygtningebørn.

1. *spejder*: Er det virkelig?

2. *spejder*: Er de fra vor børnehaven i Berlin?

Lise: Nej, det er de ikke. De er fra et møde, som tyske spejdere holdt i en flygtningelejr.

1. *spejder*: Står der ikke noget om os? *Lise*: Jo, der står, at vi (Norges KFUK-spejdere) driver en børnehaven i Berlin.

2. *spejder*: Det er for de penge, som kom ind ved „Spejderjobben“, er det ikke?

Lise: Jo, for nogle af dem. Der kom mange flere ind, end vi behøvede til børnehaven, og det går til andre flygtninge.

2. *spejder*: Hvor meget kom der egentlig ind?

Lise: Ved „Spejderjobben“ i 1959 kom der 167.000 kr. ind, fra begge pigespejderforbundene tilsammen.

1. *spejder*: Er der andre spejdere, som arbejder for flygtningene?

Lise: Ja, det gør de mange steder — i Sverige f. eks., og i Holland. Her står der om en flygtningepige, som hedder Elizabeth, som kom fra Ungarn.

(En flygtningefamilie bestående af mor, far, en pige i 7–8-års alderen og to mindre børn kommer langsomt ind på scenen, slår sig ned på

Så kommer vi til de stjernebilleder, som kun er synlige for os på bestemte tider.

De stjernebilleder, der omtales nu, kan ses om aftenen i februar måned.

VÆDDEREN: Er et smukt stjernebillede, som står under Androméda. Der fortælles, at vædderen havde gyldent skind, og at Jason bragte dette hjem til Grækenland.

TYREN med det røde øje (Aldebaran) et stort, let kendeligt stjernebillede, der findes lidt lavere på himlen i retningen mellem Kusken og Perseus. Trekanten, som danner hovedet, kaldes Hyaderne, og halen består af *Syvstjernen* (Plejaderne). Den, der har gode øjne, kan se 8 stjerner. Tyren er i kamp med Orion.

ORION: Himlens skønneste stjernebillede, der ved nytårstid oplyser vor aftenhimmel. De 3 store stjerner på række er Orions bælte, og under bæltet hænger sværdet, som i spidsen har *Rigel*, en blåhvid stjerne af 1. orden, og i højre skulder står (*Betelgeuze*), en meget stor, rødlig stjerne. Orion er jæger, han skyder en pil i tyrens øje, derved bliver det rødt.

STORE HUND: Et stjernebillede, der domineres af den kraftigst lyssende stjerne på vor nordlige halvkugle (*Sirius*). Store Hund følger jægeren Orion. Store Hund findes ved, at man trækker en linie til venstre gennem Orions bælte.

TVILLINGERNE: Er let kendelige. Det er 2 meget klare stjerner ved *Sirius* (*Castor* — *Pollux*). Disse brødre er sat på himlen på grund af deres rørende broderkærlighed, fortæller sagnet.

KREBSEN: Et utydeligt stjernebillede, kun synlig ved een stjerne.

LØVEN ligner virkelig sit navn, den klareste stjerne er *Regulus*, som skulle være løvens hjerte.

gulvet og ordner lidt på deres klædebylter, mens Lise fortsætter): Elizabeth, hendes forældre og to små søskende flygtede fra Ungarn ikke så længe efter krigen. De kom til en flygtningelejr, og derfra kom de atter til en ny lejr, og sådan blev de flyttet fra lejr til lejr i ti år. Det så håbløst ud for dem, men til sidst var de alligevel heldige. De fik lov at komme til Holland. (Flygtningene går ud.)

1. spejder: Men så var Elizabeth blevet stor i mellemtiden.

Lise: Ja, det var hun, men hun havde ikke lært noget, og hun kunne ikke hollandsk, så det så ud til, at det eneste, hun kunne gøre, var at få sig noget husligt arbejde.

2. spejder: Fik hun så det?

Lise: Nej, de hollandske spejdere tog sig af hende. De sendte hende på en husholdningsskole, og på et halvt år lærte hun både at tale, læse og skrive hollandsk sammen med alt det andet, hun lærte —.

1. spejder: Og så blev hun måske hushjælp?

Lise: Nej, Elizabeth havde sådan lyst til at blive børnehavelærerinde, og de hollandske spejdere gav hende et to-årigt kursus på et børneværnsakademi, og nu er hun i fuld gang som „lærerinde“.

(En ung børnehavelærerinde kommer ind på scenen med en lille flok børn, hun synger en sang eller leger lidt med dem.)

Lise: Nej, vi må nok blade lidt hurtigere. Nu kommer de andre.

1. spejder (peger): Er det „blåmeiser“?

Lise: Nej, det er svenske meiser, de hedder Blåvinger. (Blader videre.)

2. spejder: Det er et japansk tempel, ikke sandt?

Lise: Jo, og denne artikel er skrevet af en engelsk spejder, som var på besøg hos japanske spejdere — og oplevede meget nyt og spændende.

En ung pige (i engelsk spejderdragt kommer ind på scenen og bliver mødt af en japansk pige i kimono. De hilser på hinanden — og den japanske pige giver hende et par tøfler og siger):

Vil du være så venlig at tage dine sko af og tage disse tøfler på, så skal jeg vise dig, hvor spisesalen er. (Følger hende ind i „spisesalen“, og en anden japanerinde kommer med en pude til at sidde på og en skammel til bord. Derefter henter hun en skål med ris og to spise-pinde, og den engelske spejder forsøger at spise med pindene. Lidt

senere kommer den første japanerinde ind og siger): Når du har spist, vil du vel bade? Jeg skal forklare dig, hvordan vi gør det her i Japan. Du klæder dig af i et lille forværelse, og så går du ind i badeværelset. Fordi du er europæer, skal du få lov at være der alene. Derinde står der et væl-

Dame Leslie Whateley,
da hun besøgte Danmark i 1957

dig stort badekar med varmt vand midt på gulvet, og rundt om det står der seks små taburetter med en krukke på hver. Du sæber dig først godt ind, så fylder du en krukke med vand fra det store kar og skyller dig godt med det, og når du er sikker på, at du er helt ren og al sæbe er skyllet af, kan du gå op i det store kar. Dette vand er meget varmt, for det skal holde hele aftenen. Alle gæsterne i hotellet bruger det samme. — Jeg skal vise dig vejen. (De går.)

1. spejder: Gor de virkelig det — bruger det samme vand til alle, mener jeg?

Lise: Det gør de nok, men de bliver vist ikke særlig snavsede, for de bader ustandselig. (Blader videre.)

2. spejder: Du springer over noget.

Lise: Vi må se mere på det en anden gang, vi har ikke tid til mere nu. Her står der om ti tusinde amerikanske seniorspejdere i lejr, — om en stor radiokonkurrence, som spejderne i Holland havde, — om en oversvømmelse på Madagascar —, og her står der noget om „Arken“.

Ved I, hvad det er?

1. spejder: Ja, det er et internationalt spejderpensionat i London.

Lise: Rigtigt. Nu er det flyttet til et andet hus og har fået plads til mange flere.

2. spejder: Det er fint. Måske kan vi rejse derover engang også.

Lise: Og her står der om Thinking-day-fondet, ved I noget om det?

1. spejder: Jo, det er de 25-ører, vi skal give i dag!

2. spejder: Jeg synes 25 øre er så lidt — det er ikke til en is engang! Det kan der da ikke blive noget ud af!

1. spejder: I første trop giver de 25 øre for hvert år, de har været spejdere.

Lise: Det kan vi også godt gøre. Forresten så bliver det ikke så lidt, hvis alle spejdere i alle lande giver sin 25-øre. I 1959 kom der omkring 20.000 pund ind, og det bliver 400.000 kroner!

1. spejder: Fire hundrede tusinde kroner! Det er jo næsten en halv million!

2. spejder: Hvad bruges alle de penge til?

Lise: Å, til en hel masse ting, men først og fremmest til at hjælpe nye spejderforbund til at komme ordentlig i gang, til at betale rejserne til direktøren for Verdenskontoret, til at betale rejserne for en hel del rejseinstruktører, som besøger de nye medlemslande — eller til internationale træningslejre. Ved hjælp af disse penge kan der startes spejdertrupper i flygtningelejrene, og der kan sendes hjælp til spejdere, som er blevet ramt af oversvømmelser, jordskælv eller andre katastrofer. Og Verdensforbundet kan sende udsendinge til andre organisationers møder og konferencer — f. eks. til UNICEF. Å jo, der bliver meget ud af femogtyve-ørerne — og i dag samles de ind af glade pigespejdere i alle lande.

(Alle, som har været med i optrinet, kommer ind på scenen — også de, som har sunget bag scenen, og alle synger: „I dag er der fest for hver spejder på jord“.

Guri Sjøvold

Denne gang skal
vi en tur
til Schweiz,
og høre
om de huse, „Kat“
har mødt dér.

„Jukola“, hedder huset, det er finsk og ligger i Schweiz i den internationale børneby Pestalozzi. Den har jeg fortalt jer lidt om før (i martsbladet 1959), så denne gang vil jeg kun fortælle om det hus, jeg boede i, da jeg var der.

Alle husene er af træ, de ligner legetøjshuse, med tage, der er alt for store. Vinduesskodderne er smukt malet, og der hænger masser af brogede blomster ned fra blomsterkasserne under vinduerne. Der er en snes huse i byen og ca. halvt så mange nationaliteter repræsenterede, og husene er rummeligere, end man tror, og i hvert hus bor ca. 16 børn med deres plejeforældre.

Hvis det ikke havde øset ned, havde der været en enestående udsigt til dalen og Bodensee i det fjerne og dejlige snetoppede bjerge mod syd, men det så jeg først senere. En ung pige med en kæmpeparaply og meget store støvler hjalp mig med at finde mit hus og slæbe min kuffert. Jeg blev afleveret ved døren og præsenteret for et ungt, finsk lærerpar, der hilste mig hjærteligt „willkommen“ og

sagde deres navn. Dette lærte jeg aldrig at udtale, hvorfor jeg af praktiske grunde vil nøjes med at kalde dem Fatter og Mutter, for det var de.

Jeg troede, de talte svensk, måske engelsk, eller i det mindste tysk, men jeg blev hurtig klar over min fejltagelse, og nu begyndte mine sproglige kvaler. Fatter talte ganske vist rigtig godt tysk, men mutter var ved at slå krøller på sig selv af generthed, når hun skulle forklare mig noget på tysk, og finsk kunne jeg desværre ikke et ord af. Samtidig havde jeg vist selv erhvervet en talefejl. Jeg kom lige fra Skotland efter et 5 mdr.s ophold i Storbritannien, og selv om jeg forstod alt, hvad fatter sagde, når han talte sit nydelige højtysk, så kom der, når jeg åbnede munden for at svare, de mærkeligste angelsaksiske lyde fra mig, som fik ham fortvivlet til at ryste på hovedet og mumle, at han desværre havde glemt det svenske, han en gang havde lært.

Vi sad i en dejlig stor stue og drak varm kaffe med brune kager til. Vægge og lofter var helt af træ, undtagen den ene væg, der var muret, her var en stor pejs, og på den hvidkalkede væg var et smukt kalkmaleri i gode klare farver, forestillende en lappfamilie på rejse med deres mange rener. Der var kludetæpper på gulvet, håndvævede løbere på bordene, strikede gardiner og masser af grønne planter. På væggen hang store indrammede fotografier, billeder af land og by i „De tusind søers land“.

Jeg var kommet til „Jukola“ for at hjælpe husmoderen med pasning af bornene og alt andet forefaldende husarbejde. Hvis jeg havde tænkt mig noget i retning af børnehavenbørn, blev jeg i hvert tilfælde hurtigt revet ud af min vildfarelse, for nu dukkede husets indvånere op efter endt skoletid. De var overvejende mellem 13 og 16 år, høje, blonde

Guldtulipaner, plukket med flid,
vi bringer fra land og fra by.

nordboer, drengene hele kraftkarle og pigerne ungdomer med langt, lyst hestehalehår, alle var de fulde af narrestreger, og snart genlød huset af glade stemmer og resultatet af den uafbrudte benyttelse af 3 klaverer, et par blokfløjter og en radio — helt uden disharmonier var det ikke.

Det finske plejeforældrepar fortalte, at de kun havde været her et halvt års tid, men at børnene, der var i alderen 9—16 år, alle havde været her meget længere. Til sommer skulle de alle hjem til Finland på en måneds ferie, og deres øjne lyste af glæde blandet med hjemve. De viste mig rundt i huset. Der var mange rum. Børnene delte værelse to og to eller lå 4 sammen, alt efter deres alder. De ting, der var dekoreret med, afslørede ejermændenes interesser og flid. Der var modellflyvere, musikinstrumenter, sportsrekvisitter, og ikke så få spejderhatte hang over sengene. Fatter og mutter havde deres eget soveværelse ovenpå, hvor de havde deres egen lille pige hos sig, en sød lille unge på 1½ år. I kælderen var der hobbyrum og vaskekælder, to store badeværelser, et til pigerne og et til drengene, foruden et til de voksne. Der var en stor kælder, der var fyldt med ski, kælke og et hav af store støvler, mere eller mindre velpudsede. Det bedste af det hele var en Sauna, en finsk badstue, der lå ti skridt fra huset, og som hele landsbyen benyttede efter tur og havde stor fornøjelse af.

Vi spiste til aften kl. 18,00. Måltiderne begyndte og sluttede meget højtideligt med en borbøn. Det var et spartansk måltid. Det bestod af en stor, kogt kartoffel, en lille klat smør og en humpel ost. Hertil mørkt, groft landbrød og varm mælk.

Det regnede stadig og var koldt, der var ikke meget andet at gøre end at tage et varmt bad, skrive til nogle venner efter en varm sweater til og så gå i seng. Min dyne var i rødternet betræk, den var alt for kort, og både fatter og mutter skulle gå gennem mit lille rum for at komme ind i deres soveværelse.

Næste dag startede vi kl. 6,00, d. v. s. ikke jeg, men børnene. De gik løs med koste og klude og gjorde rent i soveværelser, på gange og trapper. Kl. 6,30 var der morgenmad, det havde man desværre glemt at fortælle mig, og da jeg var træt efter gårsdagens rejseri, sov jeg sødeligt, til der blev ringet til måltidet. Det var flovt. Jeg kom listende ind midt under måltidet, der var meget højtideligt og stille. Morgenmaden bestod af to meget tykke skiver sigtebrød, det lignede meget mørkt landbrød, på hver tallerken lå en klat smør, der var lige nok til den ene skive, hvis man skrabede længe og energisk, hertil drak man varm mælk eller kold te, der til gengæld var så sød, at det var til at græde over.

Efter måltidet blev der gjort rent i opholdsstuen og vasket op, og alt sengetøj blev hængt til luftning på loggiaen, og så hentede man sine skolesager. De store gik i landsbyens skole og forsvandt i løb ned ad vejen, fordi de lige skulle ind og hente en eller anden over i det franske eller britiske hus, mens de mindre børn larmende tog skolestuen på første sal i besiddelse, her blev undervist på finsk i alle de fag, der bliver undervist i i de finske skoler.

Da jeg havde vasket op, spekulerede jeg på, hvad jeg mon skulle lave, når alle børnene var gået og tilsyneladende havde efterladt huset i den skønneste orden. Maden fik man fra et centralkøkken i landsbyen, havde jeg fået at vide, og jeg spekulerede allerede på, om jeg kunne gå mig en lille tur og kigge på lokaliteterne, gå ned og købe et frimærke eller måske endda nå en lille tur op ad bjærget. Også denne vildfarelse blev jeg revet ud af på en voldsom og vedvarende måde, idet finske mutter i det samme kom væltende med børster og klude og en stor balle gammeldags brun sæbe.

— „Putzen“, sagde hun og stak mig en børste i den ene hånd og en klud i den anden. „Jawohl“, sagde jeg begejstret og spekulerede fortvivlet på, hvad en gulvspand hed. Jeg skal love for, at der blev „putzet“, og det var ikke småputzeri, der var tale om, men hovedrengøring. Vi startede fra en ende af og tømte værelset fuldstændigt. Derefter blev alt sæbevasket. Jeg siger *alt*, møbler, vægge, lofter, gulve, vinduer, døre. Vi nåede 4 værelser den første formiddag.

Klokken 12 spiste vi middag, den første middag glemmer jeg aldrig. Først fik vi suppe. Jeg skulle øse op ved mit bord. Dernæst fik alle børnene hver en pølse, som de spiste på den dybe tallerken. En af pigerne kom ind med to skåle mad til mig. Hvorfor skulle jeg nu have noget andet? Og hvad var det i det hele taget? Det ene en slags gul grød, det andet lignede blodigt kød. Jeg så på min ske og min

For katten, I spilder min knappe tid,
jeg er redaktøren — den ny!

dybe tallerken, på grøden og kødklumperne og ønskede, at der ville ske et eller andet, der fik enten det eller mig til at forsvinde. Jeg skelede hen til nabobordet, men fatter sad så langt væk og mutter med ryggen til, jeg kunne se, at de spiste, men hvad og hvordan — jo, det var dog vist med ske. Den store pige, der sad nærmest, skubbede skålene hen til mig. Havde jeg ikke opfattet, det var til mig? Skulle det spises sammen mon?

Jeg tog tøvende skålen med det gule noget og spurgte mistænksomt om det var æg. Næh, svarede pigen på tysk, det er majs! Samtidig blinkede hun til hende, der sad overfor. Senere fik jeg at vide, at ingen af dem kunne udstå den ret, og nu skulle de se, om jeg kunne få den ned. Det kunne jeg næsten ikke. Jeg tænkte, at det kunne da ikke være så meget anderledes end den majs, vi spiser med stor fryd hjemme, men tog alligevel forsigtigt for mig af herlighederne. Det var et held, for det, jeg fik i munden var vammel grød, der hverken var sød eller salt, hverken kold eller varm, men klistret og grynet — hu-u. De røde kødklumper forsøgte jeg mig ikke på. Jeg var meget flov og sulten, da jeg rejste mig. Jeg fandt snart ud af, at man spiste det hele på den samme dybe tallerken, sommetider fik man dog en gaffel, at kød var en yderst sjælden ret, hvorimod suppe og grøn salat, brød, kartofler og ost udgjorde traktementet til samtlige måltider, og når undtages komaver, blev jeg ikke præsenteret for større mærkværdigheder.

Efter middagen var der en kæmpeopvask, så hentede børnene deres sengetøj ind og redte deres senge, og så gik de i skole igen, dennegang alle til den tyske skole. Det var på dette tidspunkt, jeg som regel snød mig til en times middagshvil, indtil jeg blev kaldt ned til en kop kaffe. Jeg spekulerede på, om vi skulle gøre flere værelser hovedrent, men nej, nu kom stoppeposen frem. Jeg stoppede alle familiens sokker, vanter, trøjer, undertøj, huer, halstørklæder, viskestykker, og da reparationskassen til sidst en dag var tom, var der heldigvis gået møl i deres nationaldragter, og der var i tusindvis af huller i de lange, uldne skørter, så der havde været arbejde nok til flere år. Imens snakkede mutter, den unge pige og senere børnene, efterhånden som de kom hjem, hyggeligt sammen, lo og spøjte, og jeg vænnede mig til at lade, som om jeg var døv, og tænkte på noget andet, for sprogets jerntæppe var gået ned imellem os, og disse mennesker, der virkede så hjemligt skandinaviske, og som jeg så gerne ville have lært nærmere at kende, kunne lige så godt have talt hebraisk, jeg forstod ikke et ord.

Finske mutter var ikke den, der gav en besked om, hvad man skulle gøre, eller hvornår man kunne

få lov at holde op igen, når hun havde læsset en eller anden opgave på en. Hun havde den første dag startet mig med børster og klude, og i løbet af de 10 dage, jeg var der, nåede vi gennem 16 værelser, og jeg pudsede personlig 56 vinduer. Kun søndag var fridag for os alle. Den unge pige havde desuden fri fredag, og fatter og mutter selv mandag. Jeg, der kun var på studicophold, og ikke fik løn, havde folgelig heller ikke nogen fridag, det er da kun rimeligt.

Men efter aftenopvasken, når klokken var ca. 19,30, nedlagde jeg arbejdet og løb mig en tur i den kølige aftenluft. I reglen var regnen stilnet af, det regnede nemlig så godt som hver dag, sommetider blev det hen på aftenen endda særdeles smukt vejr, og køerne gik jo lige derude og ringlede så lokkende med deres klokker, og alt var så stille, når man kom lidt bort fra landsbyen, og jeg måtte simpelthen hvile ørerne lidt.

En aften, lige som jeg skulle til at stikke af, var der imidlertid en overraskelse til os allesammen. Skolestuen skulle gøres hovedrent! Det var jo svært at komme til om dagen, da den blev benyttet hver dag. Aldrig har jeg set så arbejdsglad en flok. De sang, så det gjaldede, alt imens de skurede og skrubbede. De sang tistemigt, mens de smurte bonevoks på, og trestemmigt, da de bonede. Hele det store gulv blev blankpoleret i løbet af en halv time, fordi en halv snes unger stod på hver sin klud og dansede rundt i begejstring over deres hjemlands vemodige sange. Og så havde vi endda en bonemaskine, men den kunne vi jo ikke bruge, for det første, fordi det var umuligt at komme til mellem alle de mennesker, for det andet lavede den en skrækelig umelodisk larm.

Trille har tegnet mig liggende i sengen, mens det hele stod på, hvis ikke det er det frækkeste — jeg som havde bonevoks helt op til albuerne og ståluld mellem tænderne. Jeg tilbragte 2 timer i Saunaen bagefter for at blive ren og for at udveksle erfaringer på tre sprog med landsbyens andre piger, der alle havde deres huse at fortælle om.

Kat

TIPS TIL TURNERINGEN

I denne rubrik vil vi hver gang fortælle jer lidt om korpsturneringen, der traditionen tro afholdes i forbindelse med korpsets storlejre, give jer småtips om ting, I kan komme ud for — måske slet ikke, — det røber vi selvfølgelig ikke, men det skader jo aldrig at forberede sig på det værste og så håbe det bedste.

Her ser I først et billede af det vindende hold fra sidste korpsturnering, det var Brenderup trop, der i 1951 tog pokalen med hjem, det var godt gjort, for det var en hård tårn, vejret var det værst tænkelige og opgaverne vanskelige. Men spørg hvem som helst, der har slået et slag for deres trop i en korpsturnering, og de vil sige — det var en skrap omgang!

Men kongepokalen selv, hvor kommer den nu fra? Jo, det har du vist læst og hørt om, den skænkede kong Christian den X os i 1921, og det blev bestemt, at det skulle være en vandrepokal, der bliver tildelt den trop, der bliver bedst placeret i en korpsturnering, men kun indtil næste turnering. Før turneringen begynder, tilbageleveres pokalen i korpsets varetægt, og så står det store slag om, hvem der skal have den med hjem næste gang. Hvis en trop kan præstere at vinde pokalen 3 gange, er den deres i arv og eje. Slagelse, Horsens og 3. Odense har vundet 2 gange, så det er lige ved at blive farligt!

Ved sidste korpsturnering i 1956 på Hylkedam blev det 3. Odense, der løb af med sejren, desuden har Svendborg og 3. København været placeret som nr. 1 een gang, så det er meget, meget spændende, hvad der sker denne gang.

Hvem er med? *I er allesammen med.* Det vil sige, at I er allesammen med til at tage en tårn for at placere jeres trop så godt som muligt i divisionen. I divisionen udtages den bedste trop, det kan ske ved en turnering, og hvis din division har mere end 500 spejdere, udtages de to bedste troppe.

De bedst placerede troppe skal nu stille turneringshold. Hvert hold består af 6 spejdere, hvoraf ingen må være fyldt 17 år pr. 1. august 1960. Gen-

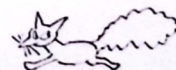

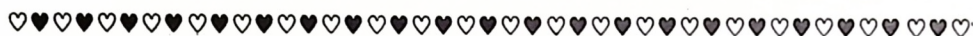
nemsaltsalderen må ikke være over 14 år. Det er meget svært at sammensætte et sådant hold, fordi der altid er mange flere, der ønsker af hjertet, at det måtte blive dem, der fik chancen, og som sikkert også ville være mægtig gode, men der må jo være en grænse for, hvor mange der kan deltage, og det er i forvejen et kæmpeforetagende at have så mange patruljer i gang på een gang og få folk nok til at kunne bedømme godt og retfærdigt.

Nu er din opgave altså at gå i gang med træningen og skaffe din trop en højere standard og en fin placering. Senere har du brug for både takt og ædelt spejdersind, når du står over for den bitre kendsgerning, at det alligevel ikke blev din trop, der blev placeret. Bid det i dig, prøv af hjertet at glædes med de andre, og I er allesammen blevet meget mere ferne til de praktiske greb, bålet, de små pinde og hovedforbindinger, og så har det da ikke været spildt. Tværtimod — du har jo slet ikke tabt, og du har haft chancen for at vinde.

Start nu, ikke om en uge eller en måned, men *nu*, i den sidste ende slår tiden aldrig til, — og man kan jo aldrig vide — måske det alligevel blev din trop, der blev udtaget til at deltage i den store kappestrid, og sæt I var så heldige — nej, det er nok for stort et mål at sætte, men alligevel — ikke?

Den gamle ræv

Hov, hvor skal du hen?

Mon ikke du med din spejdertrænede iagttagelsesevne for længst har opdaget, at der er noget galt med dette nummer af „Pigespejderne“, det er i hvert tilfælde ikke helt som det plejer, vel? Jamen, hvad er det da, der er anderledes? Rigtigt, det er Annesofie, vi mangler. Efter at have været „Pigespejderne“s redaktør i 15 lange år har hun syntes, det var på tide at finde en afløser til dette job. Annesofie har sagt, at vi behøver ikke at fortælle læserne noget om det, vi kan bare lige så stille forandre navn og adresse på bladets bagside. Men det er da ikke helt fair mod alle jer, for så sløv en læserskare har vi nu heller ikke, at de ikke straks vil opdage, at der er noget galt. Efter 15 år kan man ikke lige så stille liste ud af bagdøren og tro, folk ikke lægger mærke til det.

Vi kan lige nå at stoppe hende. „Hov,“ råber vi og får lige fat i hendes ærme, da hun vil lukke døren bag sig. „Hvor skal du hen, hvorfor går du fra os?“

„Kære Kat,“ siger hun, „lav dog ikke sådan en larm, de kan jo høre os ud i det ganske land. Jeg har så mange andre gøremål nu om dage, det kniber med at klare dem alle, og vores lille avis her kan du sagtens klare.“

„Jeg ved det jo slet ikke, jeg har aldrig lavet andet end tropsblade før, og dette her er helt anderledes og større—du må ikke gå fra mig nu.“

„Vær nu rolig, jeg er her jo stadig, jeg vil bare have, at du skal prøve, for det er sådan et sjovt arbejde.“

„Jamen, vil du så ikke komme og besøge os en gang imellem, fortælle os om i gamle dage, om Akelapatruljen og alt det dér, og også give os et par gode ord med på vejen i rubrikken: „Kære spejdere!“ — Hun smiler, „måske, men nu må I lade mig gå, der er så mange ting, jeg skal.“

„Jamen, vi vil så gerne have lov til at sige dig tak, hvorfor må vi ikke det?“

„Det har I jo allerede gjort, og du lovede, det skulle gå stille af, men der er noget, I kan gøre for mig, alle I ude i landet, hvis I da vil.“

„Selvfølgelig vil vi det!“

„I skal læse det blad, I får, for det er jo jeres blad. Jeg ved godt, at I tit er fulde af kritik og rynker jeres fregnede næser, så er bladet ikke morsomt nok, og så er det ikke alvorligt nok, og så er der for meget af det ene, og så er der for lidt af det andet, men I skal læse det alligevel, for det er jo skrevet specielt til jer, og så mødes vi igen om ikke før så på Odensedagen, jubilæumslejrenes store festarrangement, glem ikke frimærkeindsamlingen og træk ikke katten i halen!“ — Hun er gået. — Dér står vi så tilbage. Vi sender hende vor stilfærdige tak — og så går vi videre, for det skal vi!

Og nu er det, at I ikke må svigte mig.

For nogen tid siden, da jeg fortalte en fører-

kammerat, at jeg havde sagt ja til at forsøge mig som redaktør af „Pigespejderne“, fik jeg det svar: „At du vil, det er da et utaknemmeligt job, nu om stunder er der da ingen, der har tid til at læse bare for at kigge fjernsyn, og hvis man kan formå nogen til at se i et blad, skal det være tegneserie det hele.“

Hvis det er så slemt, så kan vi godt pakke vore pjalter med det samme, men noget er der jo desværre om snakken, og der er jo nok dem, der kun ser på tegningerne i bladet og „læser“ Tinka.

Jeg ved ikke, hvad du mener om dit blad, hvad du venter dig, det skal bringe, om du er skuffet eller glædeligt overrasket, når du lukker det op. Jeg ville ønske, jeg kunne se alle jeres ansigter, når I går i gang med det. Av, der et optrin denne gang og en sjov idé! Eller: Æv, sikke noget møg, det gider jeg ikke læse! Hvad ved jeg, jeg har kun gjort mit bedste, og det er jo i reglen ikke tilstrækkeligt efter andres skøn.

Jeg er vant til at have en trop spejdere eller

en flok patruljeførere om mig, der åbent og ærligt lader mig forstå, om det er godt eller skidt, det jeg byder dem. Hvis en idé kan udbygges eller en ting gøres bedre, gør vi det ved fælles hjælp. Hvis den er dårlig, bliver den kasseret. Nu er I allesammen så langt væk, og jeg kan slet ikke se jeres ansigter.

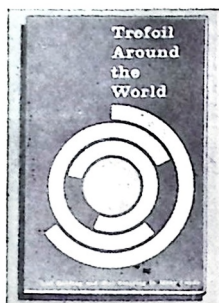
Jeg råber til jer: Svigt mig nu ikke! Skriv til mig, hvad I ønsker jer, hvad I er glade for, hvad vi kan gøre bedre, sjovere, mere instruktivt eller underholdende, om I vil have opskrift på lejrretter eller de sidste hattemodeller fra Paris, om I vil have instruktion i, hvordan man bygger måneraketter, eller I synes bedst om romantiske fortællinger med megen kærlighed i. Jeg lover jer at tage det hele til efterretning. Hvad resultatet bliver, kan jeg derimod ikke sige ret meget om. Som bekendt kan man ikke gøre alle tilfredse.

Skæld mig så bare ud bagefter. — Det eneste, I ikke må, er at forholde jer passive, for så kommer vi nemlig ikke videre, og det skal vi jo, ikke?

Ruth

I februar arbejder vi med det internationale!

Pigespejdernes internationale kammeratskab	0,30
Verdensforbundet (duplikeret pjece)	0,50
The World Association of Girl Guides and Girl Scouts (på engelsk) ...	1,75
Pjece om Thinkingday (på engelsk)	0,40
Hefte om „Our Chalet“ (på engelsk)	0,95
B.-P. bladet fra 1957 med mange oplysninger om Baden-Powell	
+ indl. billede	1,00
Pigespejdernes Fællesråd gennem 25 år	1,00
Emblemtavle med pigespejderemblemer fra hele verden	1,75
Emblemtavle med blåmejseemblemer fra hele verden	1,75
Painting book, med tegninger og oplysninger om uniformer	
fra hele verden	5,50
Brownies of the World, 4 forskellige hefter med blåmejseuniformer	
fra hele verden, malebøger, pr. stk.	1,70
14th Report, med oplysning om spejderarbejdet i alle lande (på engelsk)	5,00
Trefoil around the World, med oplysninger om spejderarbejdet i alle	
lande + flagtavle (på engelsk)	7,75
Verdenspigespjederchefen, af E. K. Wade	7,50
Bogen om B.-P., af Reynolds	6,50
Eventyret om B.-P., af E. Th. Bjørn	5,75
I Livets Skole, af B.-P., indb.	9,75
27 years with Baden-Powell, af E. K. Wade (på engelsk)	15,75

Thinkingday-kort

Husk at sende dine penneveninder en hilsen til Thinkingday og gør det på depotets specielle Thinkingday-kort, pr. stk. 0,25

Postkort

m. Lord Baden-Powell	0,30
m. Lady Baden-Powell	0,40
m. spejderchefen	0,15
m. vor uniform i farver,	
4 forsk.	0,15
m. duelighedstegnene,	
bdt. m. 7 forsk.	1,00

Hjælpefondsmærkater,

2 forsk., m. verdenspigespjederemblemet, m. verdenspigespjederflagets farver, pr. stk.	0,05
Mærkat m. spejder	0,05
Oblater m. emblem, sølv, guld	0,60
Oblater, nordiske flag,	
pr. æske	0,60
(hvert lands flag i æske for sig)	

Pigespejderlommebogen 1960

Maylands kalender m. flagkort, mange oplysninger og specielt spejderstof... 4,25

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Ansvarshavende: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejdernes“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsekontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 2. 2. 1960

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE“

42. ÅRGANG ★ 1959

Internationalt:

Brev fra Grønland	94
Dronninger og prinsesser rundt om i Europa er aktive pigespejdere (billeder)	90, 91
En sommerdag på Our Chalet	84, 85
Fra Mellemfolkeligt Samvirkes arbejdsmark	56, 57
Hilsen fra Grønland	5
I hvilke lande finder vi pigespejdere	99
„Jeg så jeres pakker“, Fromse	113
Postbox	14, 23, 62, 78, 98, 146
Seks nordiske spejderchefer sender hilsener	8-9
Til sommerlejr i U. S. A. via Grønland	67
Verdens længste bro. — Venskabsbroen mellem Amerika og Danmark	86-88
Verdenskontoret	85

Korpset:

Abent brev fra Hanna Lund	55
Blå-grøn lejr på Virklund, „Kertelejr nr. 1“	23, 63, 103, 105
Blåsejlslejr. (Udlejningsbetingelser for hytte i Skærbæk ved Herning)	62
Divisionsstævne i Silkeborg	124
Frimærkeindsamlingen	21, 78, 93, 142
I tropslejr på Jægergården	30
Jubilæumsåret 1960	
Jubilæumslejrene (lejrpladserne i billeder) ...	108-109
Jubilæumslejrene: Divisionsplacering	82
Skal din penneveninde med i lejr?	129
Spareråd til jubilæumslejrene	145
Jubilæumslotteri	135
Jubilæumsvævet	139
Juli-nyt	129
„Kloverhytten“ i Skaade bakker ved Aarhus (udlejningsbetingelser)	30
Kære spejdere. Hilsen fra den ny spejderchef	89
Orienteringskursus for seniorspejdere	115
Patruljeførerlejr 1959	10, 22-23
En festlig hilsen til spejderchefen fra lejrene	150
Ryegaard	96-97, 107
Y-Z-4 på Mars (PF-træning på Fyn)	97
Potpourri af nyheder	113
Sidste glimt af sommeren 1959 (billeder)	105
Sommerlejr—støttelejr	10
Spejderskolen	144-146
Virklund bælteplader	10
„Fra Hellerup til Hekla“. En spejdertur i 1913 i anledning af DDS' 50-års jubilæum	52-54
KFUK-spejdernes 40-års jubilæum	58-59

Personalia:

Ehrenschild, Inge, in memoriam	83
Lund, Hanna, farvel til	51
Lund, Hanna, spejderchef i 20 år	40-41
Lund, Hanna, en patrulje har besøgt spejderchefen	28
Lund, Hanna, Ridder af Dannebrog	55
Månedens interview med:	
Arkil, Ellen	60
Dragør trop	95
Dupont Petersen, Gurli (Store Gulle)	106
Estrup, Ruth	20-21
Kristoffersen, Lilli	119
Wandall, Else Marie	46

Instruktivt stof:

Duelighedstegn:	
Borger i Danmark	37
Danmarksmerket	69
Husflid	130-131
Internationalt kendskab	61-62
En lygte i tropslokalet	70
Fem små bazarideer	125
„Fra vor afkrog“ af Maq (at tage afsked med manér)	129
Harpikspletter, fjernelse af	144
Husflid (norske vanter)	107
Hvad spiser I i patruljen — på tur og i lejr?	39
Indianersprog	79
Lav en morsom sparebøsse	98
Laver I „uro“ nok?	142
Morsomme julegaver af hessian	151
Om lækker mad, elefanter og sugerør	38
Seniorspejdere:	
Specialer: Naturkendskab	149-150
Skal vi lave et optrin	92-93
Skal vi snakke lidt om sommerlejr og nathuer	71
Sport:	
Atletik	126-127
Skiløb	140-141
Volley-Ball	110-111
Tryk med kartoffel og linoleum	26-27
Vor korsstingsserie	14-15, 30-31, 47

Fortællinger, digte m. v.:

Abrahamsen, Rose. „Hvorfor græder millioner“?(digt)	2
Balboretten 1959	30
Bognyt	146
Brodahl, Pus: „Han var en enkel ridder“ med melodi af Johs. Hindar	29
„Campingkat“ og „skibshund“ af Bamse	128
Danmarks blå og grønne gratulerer Dronningen	19
En dansk patruljes eventyr (i billeder)	121
De beretter i den gamle dagbog om	104, 120, 136
En hjemtur med forhindringer. En 16 årig KFUK-spejder fortæller	114
Hagerup, Inger: „Vær utålmodig, menneske“ (digt) ...	35
Herman, Annesofie: „Den eventyrlige nat“	74-77
Herman, Annesofie: „Så sødt som i gamle dage“.	
Julehistorie	137-139
„Huse jeg mødte“ af Kat	122-123, 147-148
Hvad er spastikere?	44
„I'm a Little Teapot“ med noder	47
Kære spejdere!	18, 34, 50, 66, 82, 102, 118, 134
Mylius-Eriksen, L.: „Glade jul“ (digt)	135
Månedens vers: Margr. Parm.	50
Viggo Stuckenberg	66
Optrin til 22. februar	3-4
Rådsklippen	21, 63, 98, 107, 130
Specielt for de 11-16 årige	6-7, 24-25, 42-43, 72-73, 112-113
Spejderjul, Vinderliste 1958	46
Spejderjul er på trapperne	121
Tanker op mod Sct. Georgsdag	36
Tinka	11, 27, 45, 77, 89, 115, 130, 149
Wass, Ragnhild: „Fastelavnsrytterne“	12-14
Opgaver, konkurrencer:	
Hvem kan skrive en god og sandfærdig dyrehistorie?	128
Præmiespøg	143
Seniorspejderkonkurrence	11, 27, 45, 62, 78, 115
„En værre skovtur“ (konkurrence)	68